

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ascensus Moysis in montem Seu De Oratione Tractatus Tribus Stationibus ac vijs Purgatiua Illuminatiua Vnitiua distinctus

Crombecius, Johannes

Avdomari, 1618

5. Dies Sexta. De rupe sexta, perfecta sui resignatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38133

Hæc piè & ad mores aptissimè sanctus patet
 Ex aquis ergo baptismatis pisces & aves pro-
 ducuntur. Quidam inferne remanent; alij
 superne feruntur. Priores sunt, qui observa-
 tione mandatorum contenti ac communi in
 Deum fiducia, reprobant in mari huius mundi
 quoad corpus: quoad animam tamen, non
 desunt fontes ac fluvij spiritualium gratiarum,
 quibus immergantur ac natent. At verò qui
 speciali quadam fiducia, instar avium, cele-
 stia petunt loca, hi solem perpetuò intuentur,
 eius radijs incalescunt, atque estuant. vicin-
 issimi cælis, diem, quo æternum solem intue-
 rentur expectantes. Sic ergo factum est vespere
 & mane dies quintus.

SECTIO QUINTA.

*Dies sextus. De rupe sexta, perfecta sibi
 resignatione.*

QUO viciniore sumus montis cacu-
 cumini eò ascensus difficilior, &
 casus periculiosior. Deus bonè! quale pre-
 cipitium, ab hoc gradu delabi ad primum,
 imò relabi in peccatorum abyssum? At De-
 us faxit meliora. Hic dies sextus, tenebras
 quoque ac vesperam posuit latibulum suum.
 Multi enim: & esse volunt quod sunt; & semper
 facere quod volunt. Hoc studiosi perfectionis

*Voluntas
 propria
 pernicio-
 sa.
 Nota*

& cum Deo conversantis labefactat dignitatem: cum enim Deus ipse velit esse omnia in omnibus: & nolit nostram, sed suam fieri voluntatem; turpe est in homine pio, & magis in viro perfecto, aliquid sui retinere: & in rem aliquam motu proprio, non Dei, propendere. His malis medemur resignatione absoluta, & omnimoda indifferentia.

2. Resigna te. Quomodo. Sicut beneficiū *Resignatio* aut officium quod tibi resignatum fuit. *Quatio* *sue* diu illud retines obligaris præstandis oneribus, quibus ferendis fructus assignati sunt. *explicatur.*

Tui curam Deus tibi commisit, vt corpus hoc mortale cum omnibus adiunctis regas. Sed inter cætera eminet libertas, quæ tibi credita est. Fructus non exiguos atque emolumenta ex his beneficijs, nempe vita, sensibus, libertate, corpore, & eorum obiectis percipis. Non desunt onera; sed hæc manebunt, quamdiu beneficia non resignaveris. Resigna totum Domino Deo, & confignate tuaque omnia in manus eorum, qui Dei locum tenent. Et liber ab oneribus, facile, celeriter, leviter montem conscendes. Hoc consilio vsa B. Virgo statim vbi in altissimam matris Dei dignitatem elevata est. Cū *Lu. I. 38* dixit ecce ancilla Domini fiat mihi secundum verbum tuum. Et Saülus ex persecutore, Apostolus Domine, inquit, quid me vis facere? Eadem *Act. 9. 6.*

Z

for-

Soli. ca.
18.

Similia.

formula utebatur B. Augustinus; *da Domine, inquit, quod iubes, & iube quod vis.* Si quis medio mari in scapha, sine velo ac remis agitatus, huc illucque fluctibus; magnam navim obviam haberet, cui scapham suam alligari trahiq; ad portum offerretur: nonne is merito sibi latandum esse censeret? Et nos in huius mundi periculoso mari, tentationum fluctibus agitamus: naviculam nostram difficulter regimus; tum quia navigandi arte caremus; tum quia Spiritus divini flatu destituimur persæpe; eò quòd vela ac dispositiones non adhibemus, nempe facultates nobis concessas minimè expendimus. Quid ergo consultius ac melius, quàm ut nos maiorum nostrorum, imò Dei ipsius gubernationi, hanc miseram vitæ nostræ & rerum omnium nostrarum scapham alligemus, certò certius ad optatum portum appulsuri? Hi sanè felices reputant sese, quibus, cum montem arduum conscendunt onulis, sarcinam in alterius humeros deponere licet. Et nos libertate nostra, ingenti sanè onere (quod nec patres nostri, sine casu, nec nos sine summa difficultate portare poterimus) oppressi, summi beneficii loco non habebimus, si Deus ipse, vel homo Dei loco, in humeros sarcinam hanc recipiat: denique debilis sit quispiam & pedibus & toto corpore infirmus, incedere non

vale-

Valeat; si quis sellam gestatoriam deferat, vel brachijs eum deportare contendat, nonne illum singulari beneficio solatioque afficere censendus est? & nos debiles pedibus, puerorum instar, vix stare sine casu valemus. A planta pedis vsque ad verticem capitis non est in nobis sanitas, & non gaudebimus, si nos portare quis gestiat, & quidquid infirmitatis est in nobis, in se recipiat? *Clima- Grad. 4. de obedi.*

3. Noverant illi sancti patres quanta bona ac emolumenta, hæc virtus, quantam animo *Resignationis fru-* pacem importet. Idcirco, si quã de virtute *ctus.* tractationem instituerunt; de hac maximè.

Et inter alios Divus Basilius in regulis fusi- *Reg. 41. & 48.* us disputatis, pluribus locis, & in regulis brevibus reg. 69. Nostri enim curam suscipi-

unt superiores, exonerantes nos, sese oneri nostro subijciunt. Quo, quid nobis commodius possit accidere non video. Ideo Divus *Hebr. 13*

Paulus. *Obedite praposis vestris, & subiaccete eis: 17.* ipsi enim pervigilant, quasi rationem pro vobis red-

dituri. Stupenda res. quòd in die iudicij non tam à te, quàm à tuo superiore, de te ratio exigetur; & si malè egeris, sanguinem de manu superioris tui, Deus iudex iustus sit exacturus. Eleganter Divus Bernardus. *Qui ait, vestrum curam semel nobis credidistis quid rur-*

Z. 2 sum

sum de vobis intromitti is. Et Climactis. Cum tibi inquit, cogitatio suggererit, ut Prælatum tuum diiudices aut damnes, ab ea non minus, quam à fornicatione resili; neque prorsus huic serpeni requiem prestes, non locum, non ingressum, non mitium. Inquire ad hunc draconem. O malignissime seductor, non ego ducem meum diiudicandum suscepi, sed illa me; non ego illius, sed ille mei iudex est. Optimum sane horum sanctorum patrum consilium, cui si pareamus; & fructum in animis nostris, & pacem, & aditum ad consortium cum Deo ineundum, inveniemus.

Impedimenta
resignationis.

4. Difficultas si quæ sit huius virtutis excendæ, ex hoc fonte promanat, quòd res quæcumque nobis eveniunt, ad rationes humanas referamus; & omnia quæ nobis agentur, hominum potius opinionibus, quàm fidei fundamentis metiamur: cum tamen hæc virtus, sua omnia non in hominum arbitros; sed in vnum Deum transferat ac referat; quamvis nomine Dei, ab hominibus vota ac donationes suscipiantur. Vnde dicitur

Luc. 10. *cebat Dominus. Qui vos audit, me audit, & qui vos spernit me spernit.* Narrat Herodotus Antiquit. lib. 2. *sin Regem Ægypti ex plebeo ad regnum evectum, cum se hoc nomine contemptum haberi videret, pelvim auream, qua consularum pedes abluebantur, confregisse, & se ipsius subditis in simulacrum convertisse. Quod cum in foro erectum venerarent, ipsi*

16. *hist.*

ipsis ascitis, en inquit pelvis, in qua pedes lavare, in qua vomere consueveratis, divinos honores defertis; non aliam ob causam, quam quòd in simulacrum redacta sit. Non est ergo, cur me regem vestrum, ex humili loco prognatum, complecti, amare, ac venerari recusetis. Sanè hominem obnoxium erroribus, ex humili ortum familia, eruditione non adeo præstantem, eloquentia non insignem, homines spernunt, parviq̃ue faciunt: non religiosi quidem (quem ex vase contemptibili in eum dignitatis locum evectum, ut Dei loco præsit, cognoverunt) sed homines mundi spiritu imbuti, quiq̃ue ea quæ Dei sunt minime sapiunt. Hinc Beatus Paulus. *Rom. 13.*

Non est potestas nisi à Deo; & qui potestati resistit. 1.

Dei ordinationi resistit.

5. Huic virtuti toror adijcienda est; etsi enim quispiam se resignarit divinæ voluntatis arbitrio, exurgunt tamen subinde affectus quidam particulares ac desideria, quæ trahunt hominum animos ad res varias: & hæc resignationi perfectæ plurimùm officiant. Quidam enim mutandi loci summo desiderio tenentur. Si res à Deo geritur benè est: sin minus, indifferentia, magna laus est in ijs qui sese suaq̃ue omnia abdicarunt, & in unum Deum transfulerunt, ut in omnibus superiorum iudicio acquiescerent. Divus Basilius, huiusmodi affectum inordinatum ita describit.

*Indifferentia
toror resigna-
tionis.*

*instituit.
monasti.
cap. 8.
bit.*

bit. Horum, ait, volucris animus (loquitur de
ijs qui de cœnobijs in cœnobia concursant)
flabris quasi quibusdam pulsatur: eorum consilia
similia vespertilionum volatibus sunt: quippe in di-
rectum nunquam feruntur; sed tortuosi, & incerto
volatu, huc illucque, temere pererrant & circum-
guntur. Hæc instabilitas ex animi impotentia
oritur, qui cum indifferentem sese erga eum,
cui omnia resignavit habere deberet; abdi-
catis adhuc utitur, ut proprijs. Quamquam
negari non debeat, originem quoque eam
habere subinde ex corporis infirmitate
quod quia, vel dolores vel morbos in aliquo
loco patitur, quos alibi excludere posset, ani-
mo parat inquietudinem.

Inquie-
tudinis
causa.

6. Eadem ratio est. ei loco, vel officio nimis
affici, cui quis applicatus est, aut in quo
residet, nec is paratus sit ad omnia prestan-
da, quæ superior pro gloria Dei ac subditi sa-
lute disposuerit. Pari enim ratione decet, ut
in exercitijs, officijsque omnibus verus Dei
cultor indifferentiam ostendat. Negat Be-
tus Basilius debere religiosum quidquam
habere in optatis, quod si fecerit eum infideli
esse pronuntiat. Non vult eum esse facilem
ad aliquid postulandum; nec villo modo feren-
dum esse; si iussus quippiam recusat; ac tunc de-
mum violare obedientiam ex hoc abunde testat
se ipsum nondum abnegasse; alijs denique
plurimorum causam malorum existere. Hic

demum

demum vesperam terminemus, & ad diem accedamus.

7. Hic actus resignationis perfectæ, duplicem actum habet, alterum intellectus; alterum voluntatis. Priori apprehendit, & cognoscit ac profitetur quidquid evenit aut evenerit, vel Deo auctore, aut certè ab eo permittente, iustissimis de causis, provenire; idque in omnibus rebus attente considerat, miratur, suscipit, veneratur ac prædicat, certoque apud se statuit, quidquid in perniciem aut puniti-
onem hominum supervenerit, præsentibus quidem nonnullis officere atque obesse; Deum nihilominus ex malis optima quæque posse, ac solere elicere. Proinde si Reges, si Prælati, si superiores eligantur, quales optandi non viderentur; si hereses exurgant, si bella civilia atque intestina, si vastitates agrorum, si lues contagiosa, si rerum omnium ad usum vitæ pertinentium penuria, si egestas, si morbi, amicorum interitus, bonorum amissiones ac similes calamitates occurrant, qui resignatus, necesse est dicat cum Iobo. *Iob. 2. 10.*
Si bona suscepimus de manu Domini, mala quare non sustineamus. Dominus dedit Dominus abstulit, sicut Domino placuit; ita factum est. Sit nomen Domini benedictum. *Iob. 1. 21.* Non dicit Iobus Dominus dedit, & Sabæi abstulerunt, sed Dominus abstulit, omnè in eum, causam referens, qui regit, per- *Amos. 3. 6.*
mittit & facit omnia. Et non est malum in civi-

Resignationis actus duplex. Intellectus.

Z 4

late

tate, quod non fecerit Dominus. Idem Beatus
 Phil. 1. Paulus, mihi, inquit, vivere Christus est, &
 21. mori lucrum. Et sive vivimus, Domino vivimus, sive
 Rom. 14. morimur, Domino morimur, sive vivimus sive mori-
 8. mur, Domini sumus. Quare sive serenum,
 sive sit nubilum; sive res lætæ; sive tristes
 Psal. 33. adveniant; sive sani simus sive infirmi, re-
 2. sonet in animo, oreque nostro. Benedicā De-
 Volunta- minum in omni tēpore semper laus eius in ore meo.
 8. Alter actus est voluntatis, quo lubenter
 10. acquiescimus voluntati divinæ, eiusque sapi-
 entix, & quidem cum summa resignatione.
 Et quidquid sit de desiderijs, quæ subinde nõ
 temerè exoriuntur, maneat indifferentia,
 nec facile magis in vnam quam in alteram
 partem inclinemur, nisi quatenus arbitre-
 mur divinæ esse voluntatis vt ita fiat: nihil
 petamus, sive in tempore, sive in aternitate
 præstandum, quod tam in nobis, quam in
 omnibus creaturis, voluntati divinæ confor-
 me non fuerit.

9. Hæc virtus vehementer promovet ad
 familiaritatem cum Deo nobis conciliandā.
 Præsupponit enim excellentem fidem, sapien-
 tiam, & prudentiam eximiam: obedientiam
 deinde in excellenti gradu, atque eminentia
 comparatam. Charitatem cum virtutū
 omnium comitatu. Denique sentit de Deo præ-
 dignitate, ei que reddit, quod suum est, nul-
 la re reservata, vt in totum hominem, præ-

Resigna-
 tio con-
 ciliat cū
 Deo fa-
 miliari-
 tatem

NVI
 776

suo beneplacito, imperium Dominiumque suum liberè, exercere possit. Et cum se, talis gratissimum exhibeat, seque Deo submittat, cum omni observantia, dubium esse non potest, quin eius conversatio ac familiaritas Deo gratissima futura sit.

10. Huic diei optimè quadrat conditi orbis *Gen. 1.* dies sextus: in eo namque. *Deus condidit bestias terra, secundum species suas; iumenta & omne reptile terra in genere suo. Demum creavit hominem ad imaginem & similitudinem suam. Iumenta & bestia terræ, ij sunt, qui sibi vivunt; sibi credunt, quod Dei est, Deo non reddunt, cumque se sibi conservare arbitrantur, seipsum perdunt: qui conservarentur si ei sese resignarent, ac redderent, in cuius manu sunt omnium potestates & omnia iura regnorum; Tum demum vero similitudini Dei restituuntur, quando non tantum, ut homines vivunt, sed iuxta destinationem conditoris, qui hominè ad finem longè nobiliorem elevavit, ut Filius Dei evadat per adoptionem & Deo similis sit per gratiam, sicut Dei filius nobis similis factus est per resignationem perfectam*

Humiliavit enim semetipsum usque ad mortem, Philip. 2. mortem autem crucis: propter quod, & Deus exaltavit illum, & donavit illi nomen, quod est super omne nomen.

11. Hęc est ratio redeundi ad pristinam innocentiam & dominandi creaturis omnibus

Genes. I.
26.

bus, & ijs sine animi perturbatione perfu-
endi. Vnde addidit Dominus, *ficiamus homi-*
nem, & praesit piscibus maris, & volatilibus caeli &
bestijs vniversa terra, omniq[ue] reptili; quod
mouetur in terra. Ita fit, vt talibus pareant a-
viculae, serpentes, animantia fera, ac bruta,
eosq[ue] agnoscant tanquam principes suos,
quorum causa creata sunt: vt patet in Beato
Francisco, Gerasimo, denique Patre Iosepho
societatis nostrae. Qui aves & serpentes de-
mulcebant, etiam maxime venenatos, & post-
modum cum benedictione dimittebant.

12. Praesunt etiam monstris omnibus, aë-
reisque Dæmonibus dominantur, brutis
passionibus, atque affectibus; toti de-
nique terræ, & bestiarum more vi-
uentibus. Hi namque virtute di-
uina ac potentia ornari, mi-
niriq[ue] merentur, qui De-
um pro virili veneran-
tur, seseq[ue] totos
exuentes,

quidquid suum est, ei à quo ac-
ceperunt, restitunt. er-
go factum est vespere &
mane dies
sextus.
(*)

Genes. I.
31.